

# marginàlies

Jaume Mateu i Martí des dels marges atalaiats de l'illa, de les lletres i de les vides moltes

Inici L'autor

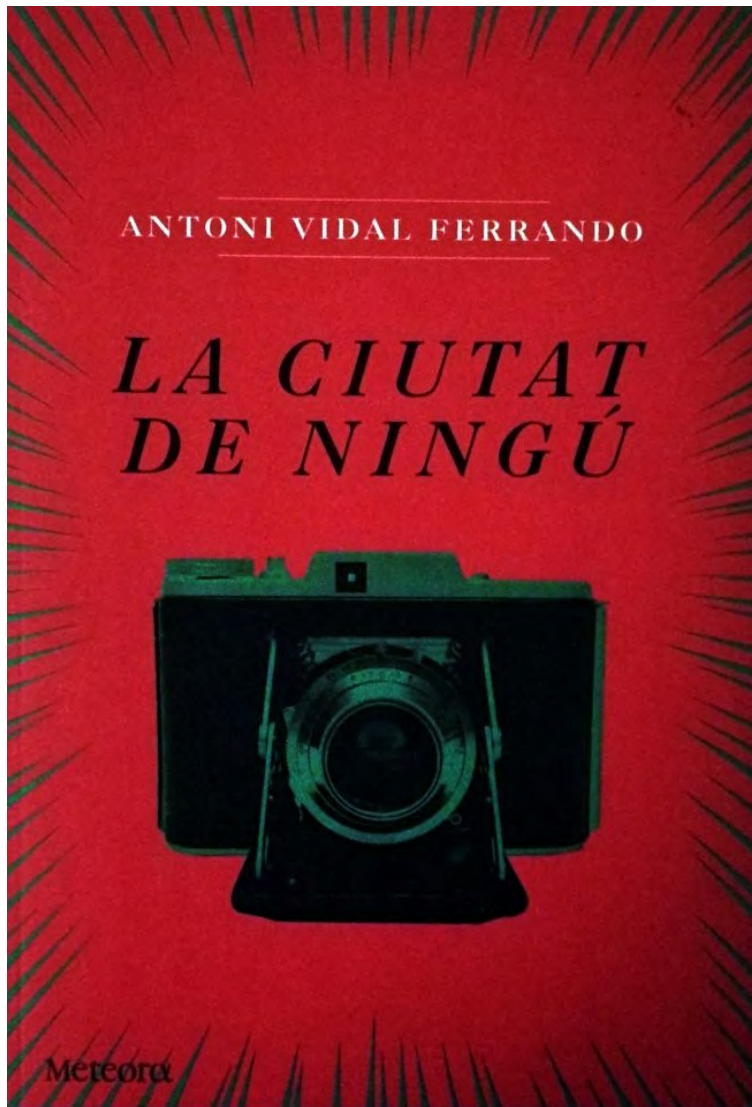
M'agrada 87

Tuit

G+ 5

12 de febrer de 2017 NOMS I EMPREMTES 0 comentaris

## A LA CIUTAT DE NINGÚ, LA NEU ÉS PLUJA QUE BALLA



Els que llegim Antoni Vidal Ferrando i apreuem la força i l'atractiu de la seva expressió, en acabat d'assaborir la seva darrera obra publicada, ens agradaria tenir l'habilitat i la mestria dels millors tastavins que, després de provar un vi extraordinari, parlen d'allaus de sensacions en boca i de ruixats de remors de fruita en el paladar que et menen a records de terra fèrtil.

"La ciutat de ningú", la darrera aportació de Vidal Ferrando editada a Meteora, ho és, una explosió de poesia, una veritable mostra d'alta literatura que saceja de debò sensacions, impressions i voluntats introntollables de viure intensament la literatura. Un discurs lliure, com el dels folls, temperamental però temprat. Un discurs que porta a dins l'ou de la sensatesa: "... un home sense una bona dosi de desfici és com una bassa sense granotes".

### Darreres Notícies VilaWeb

13.02.2017 | 07:00

Les portades: 'Les bases donen tot el poder a Pablo Iglesias' i 'Rajoy limita el diàleg al finançament i els serveis'

13.02.2017 | 02:00

La fiscalia prendrà mesures legals contra Fillon i la seva esposa, segons un mitjà francès

13.02.2017 | 01:02

Mas: 'Espanya ja ha perdut a la meitat de Catalunya'

12.02.2017 | 22:00

Els empresaris valencians defensen a Tarragona el Corredor Mediterrani

12.02.2017 | 22:00

Closcadelletra (LIX): Un món infinitament misteriós i calm

### Darreres entrades blocs VilaWeb

tempus fugit

gavina, xatrac?..., més aviat lloro gris

Observatori Conarda

"Fragments escollits": La tecnologia sense ètica ni control ens farà viure pitjor. El cas de l'smartphone!

Coc Ràpid

El forat negre ... Són 5!

ambFilosofia

Comuns contra ERC. La lluita per l'hegemonia.

Solcades

Morir no

Coca de recapte

L'Espanya immòbil

Totxanes, totxos i maons

La meva necrològica de Frederic-Pau Verrié.

La DUI de Kosovo que ens precedeix es va fer en un teatre i va ser homologada pel Tribunal de Dret Internacional de la Haia.

Avui, 17h: Taula Rodona sobre el Judici contra la Independència de Catalunya (Mas, Homs, Espot, Patrícia Gabancho)

Tomeu Carrió

El falangista "Galineta" i els seus mètodes al Pla de Sant Jordi. El primer franquisme a la ruralia de Palma

La DUI s'haurà de fer abans o després ...

Aquesta ciutat vidalferrandiana de ningú es comporta en el lector com un trencaglaç silent que fa cruixir quietuds excessives i silencis tirànics: "Mentrestant, aquesta terra nostra ja s'assembla a un niu de puputs. Prest les hienes viuran en els seus castells". I també és descaradament provocatiu, com ha de ser: "Tothom vol ser europeu i ningú de casa seva". Punyent fins a ficar molts dits dins moltes llagues: "Prest no comandaran ni els reis. Els reis han cardat molt, i ara el gremi està en crisi. En realitat hi està tot el planeta. El colom de la pau va ala baixa. La gent ja no escriu cartes ni sembra lletugues. L'amor no és modern. Fa falta molt d'amor i sobra desori". Directament clar i català: "La cultura no és res o és un explosiu". Finalment, venturosament revoltós: "La píndola ideal és no tenir pèls a la llengua".

Cada paràgraf de "La ciutat de ningú" té vida pròpia i a la vegada fa part d'un magma que troba la via per convertir-se en fertilitzant. De fet, el narrador -que és tant com dir tota l'obra- mira a l'univers (o allò inaccessible, inexplicable, intractable) perquè en ell no hi cap la folia, precisament: "Alienígenes o extraterrestres, el tema és que la mà que mou les decisions del sant, les passes de l'assassí, la mà que mou l'autòcrata, el romeu, el proxeneta, el savi, el vol cendrós, distès, de l'esperver s'amaga, silenciosa, a les altures".

Clar que en aquest racó de la ciutat de ningú l'habiten un moix i son amo, que enyora els seus amors i intenta espantar els records i les històries que l'afligeixen i l'assetgen, com les fotos que comprometen el record de son pare, que va fer la guerra. La guerra, sempre la guerra: "Fins quan arrossegarem el crani de la guerra civil?". A l'illa hi topam sempre, amb la guerra, perquè sembla que encara no hagi acabat, tants morts sense enterrar queden. I quan no ens hi topam, és ella qui es fa la topadissa carregada de sang encara calenta: "Amb les guerres la sang es toca amb la sang".

Excel·lent text. Venturosament arriscat, sí, com cal en tota obra que vol quedar per sempre i restar permanentment a l'abast. Una mostra poderosa de poesia, car "la poesia sempre ha estat un risc, un tret de rifle". Amb el benentès que, segons el nostre narrador, "La poesia és com aquesta ciutat: inhabitable".

[Afegeix un comentari](#)

---

Us ha agradat aquest article? Compartiu-lo!



Comparteix

7



Tuit



G+1

2